

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Dato: 17. marts 2005

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af den 3. marts 2005 følger hermed - i 5 eksemplarer - socialministerens svar på spørgsmål nr. 4 ad L 38.

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

JHK,JET/ J.nr. 601-31

Spørgsmål nr. 4 ad L 38:

”Ministeren bedes redegøre for, hvordan udviklingen af konkrete tilbud til de enkelte handicapgrupper vil se ud med den nye struktur, som etableres med lovforslaget.”

Svar:

Kommunalreformen indebærer, at det er de nye kommuner, der har ansvaret for at udvikle konkrete tilbud til de målgrupper, der er omfattet af serviceloven, herunder de enkelte handicapgrupper, idet kommunerne har forsyningsansvaret i forhold til borgeren og dermed pligten og ansvaret for, at der bliver udviklet de nye tilbud, der må opstå behov for.

Regionerne har en forsynings- og udviklingsforpligtelse i forhold til kommunerne, som fastlagt i rammeaftalen mellem kommunerne og regionen, jf. svaret på spørgsmål nr. 2 ad L 38. Men regionen har ikke en selvstændig og uafhængig udviklingspligt.

Regionen vil dog altid i drøftelserne om indgåelse eller revision af rammeaftalen med kommunerne kunne komme med forslag til udviklingsinitiativer, der ligger ud over den almindelige tilpasning af tilbudene til behovene, såfremt regionen vurderer, at kommunernes redegørelser giver anledning her til. Derudover vil den udvikling, som er en naturlig del af ethvert fagligt miljø, fortsat ske i de regionale tilbud.

Kommunen eller flere kommuner i fællesskab kan – med inddragelse af viden og ekspertise fra VISO, tilbudsportalen og evt. de regionale institutioner - vælge

- selv at etablere et evt. nyt tilbud eller gå i samarbejde med andre kommuner
- etablere og udvikle tilbuddet i samarbejde med private institutioner, eller
- bestille tilbuddet i rammeaftalen eller ved en revision af rammeaftalen med regionen.

Hvis udviklingen af et nyt tilbud indgår i rammeaftalen med regionen, betyder regionens forsynings- og udviklingspligt i forhold til kommunerne, at regionen skal sammensætte et team af fagfolk, der kan bidrage til at specificere kravene til det nye tilbud, og herefter etablere tilbuddet. Teamet kan

sammensættes af specialister fra den pågældende kommune og andre kommuner, fra tilgrænsende regionale tilbud, og fra private udbydere. Endvidere kan VISO inddrages. Teamet vil således være en fleksibel funktion, der kan sammensættes med forskellige eksperter i forhold til de forskellige nye typer af tilbud, som der er behov for. Kommunerne afholder udgiften til udviklingsarbejdet.

Følgende eksempler illustrerer kommunernes udviklingspligt:

Eksempel 1: Hvad gør man fx med en handicappet borger, der bor på en regional institution, hvor institutionen oplever et behov for udvikling af behandlingsindsatsen.

Institutionen vil rette henvendelse til kommunen, som har det fulde myndigheds- og finansieringsansvar over for borgeren. Kommunen har herefter initiativpligten til at sikre den nødvendige behandlingsindsats. Kommunen kan kontakte regionen og få en aftale om mere behandlingsindsats på den samme institution mod kommunal takstbetaling eller få en anden institutionsplads, som bedre modsvarer borgerens nye behov. Kommunen eller det regionale tilbud kan også kontakte VISO for at få VISO's råd og vejledning om, hvordan det hidtidige tilbud kan udvikles, så det kan leve op til borgerens behov, eller om der findes andre tilbud, som bedre ville modsvare borgerens behov. VISO går dermed ind med hjælp i dialogen mellem kommunen og regionen.

Eksempel 2. Kommunen står med en borger med helt nye behov, som ikke modsvares af nogen af de eksisterende tilbud

Indledningsvis skal det slås fast, at det er kommunens ansvar, at der findes en plads, som modsvarer borgerens behov. Kommunen vil umiddelbart afsøge markedet, herunder rette henvendelse til regionen med henblik på eventuelt at få udviklet et nyt tilbud i tilknytning til en eksisterende institution, jf. rammeaftalen. Hvis dette ikke giver en løsning på kommunens problem, kan kommunen rette henvendelse til VISO, som herefter vil pege på forskellige mulige behandlingsmetoder og -steder. VISO vil også have overblik over, om andre kommuner er i en tilsvarende situation. Hvis det er tilfældet, kan VISO tage initiativ til at samle de kommuner, som har peget på de nye behov, med henblik på at der etableres en ny lands- og landsdelsdækkende tilbud, eventuelt i tilknytning til en eksisterende institution.

Eva Kjer Hansen

/Anders Lyng Madsen